

Zabušil pěstí, ale nikdo se neozval, obešel obydlí a ujistil se, že tu není jiný vchod. Potom se vrátil k přední straně kontejnerů a otočil kouli ve dveřích. Bezvýsledně.

„Otevřete, prosím! Policie!“

Shýbl se, posvítit si baterkou a pokoušel se zahlédnout něco otvorem pro poštu. Nic. Co teď? Kde je tu nejbližší četnická stanice? Okolí bylo naprosto pusté. Je ta žena na fotografii stále připoutaná k posteli? Vyhladovělá, dehydratovaná? Sharko nehodlal ztrácet čas.

Vytáhl z pouzdra svůj Manurhin MR 73. Připadalo mu poněkud směšné, že takové gesto dělá jinde než na střelnici. Naznačil gestem Vasquezovi, aby zůstal v autě. Potom trochu couvl, rozhýbal svých osmdesát kilo a s rozběhem vrazil do dveří. Odolaly. Musel to zopakovat ještě několikrát, než nakonec dřevo dveří na úrovni zámku povolilo.

Okamžitě ho obklopilo vedro jako v peci. Ze stropu visela jediná holá žárovka.

„Je tu někdo?“

Pro jistotu zakřičel. Sebral poštu, která ležela na podlaze přímo pod štěrbinou ve dveřích: faktura za elektřinu na jméno Delphine Escremieuová. Kolem něj desítky obrazů opřené o stěnu, jiné ještě na malířských stojanech. Zdeformované obličejy, podivná torza, příšerná zvířata, protáhlá, jako by se roztavovala. Štětce, palety, tuby barev ukazovaly na ateliér umělce s morbidním vkusem.

Sharko byl ve střehu. Jedním máchnutím pistole rozhrnul závěsy a ocitl se v části ložtu s proskleným stropem, jímž byly ve tmě vidět vysoké koruny stromů. Kontejnery byly zařízené tak, aby vytvářely útulný životní prostor. Obývací, knihovna, kuchyňský kout. Všechno tu působilo normálně kromě pachu, který byl na tomto místě ještě snesitelný, ale dostatečně charakteristický na to, aby policajt sevřel pevněji revolver. Sáhl rukou v rukavici na elektrické

topení: zapnuté naplno. Vzduch byl abnormálně vlhký, Sharko měl mokré čelo a cítil se tu jako v džungli. *Co má tenhle bordel znamenat?*

Přibližoval se k pootevřeným dveřím, které vedly do druhého bloku, a zachytil bzukot. Těsně kolem něj přeletěla moucha. Hodlala se přilepit na sklo na stropě. Pověstná modrá masařka s duhovými odlesky. Takové se vyskytují na mrtvolách ve stádiu rozkladu.

Sharko věděl, že ho za dveřmi čeká smrt a že to nebude hezký pohled. Teď se ale vrátit nemohl, už došel moc daleko. Počáteční vzrušení vystřídala úzkost a on na krátký okamžik zalitoval, že sem vůbec vstoupil, neoprávněně a sám, bez kolegy. Tahle přemíra horlivosti ho možná přijde draho.

Vkročil do druhého prostoru. Chodba, koupelna... Dorazil do ložnice. Pach mu zaplavil chřípí nad úroveň snesitelnosti. Loktem zmáčkl vypínač. První, co viděl, byly ty pitomé mouchy, které se po desítkách shlukovaly do temných skvrn. Z každé strany postele stál jeden přenosný elektrický radiátor šířící narudlé světlo, třetí byl u vchodu. Podlahu pokrývaly nádoby s vodou.

Mladý policista přistoupil blíž, hřbetem jedné ruky si zakrýval nos, druhou odháněl mouchy. V tom vedru a vlhku se pod šaty doslova roztékal. Pokrývka na úrovni rozkroku a prsou oběti byla nasáklá hnědavě rudými lepkavými skvrnami. Na zlomek vteřiny se zadíval na černobílé snímky rozvěšené na stěně za ležícím tělem: desítky nahých dětí, hochů i dívek.

Konečky prstů odlepil papírový pytel z brady mrtvé ženy. Uviděl obličej a bezděky couvl. Rozbitý, opuchlý. Už tmavnoucí, jak postupoval rozklad. Sharkovi se odporem zvedl žaludek, když se mezi rty mrtvolky objevila moucha, nabrala do sosáku bílou hmotu, odlepila se a těžce vzlétla.

Couval ke dveřím, klopýtl o jeden kastrol s vodou a hned nato vrazil do rámu dveří. Mělce dýchal, vřít se do obývacího a sháněl se po telefonu. Marně. Telefon tu nebyl.